

ЯВОР ЦАНЕВ
ТЪКАЧЪТ НА МЕЧТИ

chitanka.info

Утрото трептеше над водата, водата галеше подпорите, подпорите крепяха къщата, къщата му беше дом.

Земята нямаше растения, в небето нямаше криле, морето беше мъртвосиньо, а той тъчеше. Щом свършеше, излизаше пред своя дом, поглеждаше света и се усмихваше.

На себе си и на това, което беше сътворил.

Навеждаше се, хвърляше плода си в морето, а след това отново и отново, и безспир...

Той даваше мечти на световите, преди животът в тях да се роди. Засяваше копнежи и стремежи в неродените души. Тъчеше неуморно, ден и нощ.

А след това — към други светове, към други дни и нощи...

Над водата утрото трептеше, а в своя дом той беше спрял. За първи път.

Заслушан в стенещия вятър, загледан в бягащия мрак, усещаше как плахо-плахо се ражда някаква мечта.

Застинал, да не я прогони, изострил всички сетива, той чакаше да се оформи, да я почувства, разбере...

Той чакаше, но бе смутен.

Това бе негова мечта.

Не бе мечта за световите, които ще се зародят, а негова. За него. За тъкача.

Замисли се за всичките мечти, които бе създал, и за това как бе преплитал нишките в забрава. Припомни си за всички светове.

Какво бе станало с тях?

Преплете лунна светлина с далечен вятър, пресъхнали сълзи с детски смях, спокойствие с пролетна поляна, лъчи от слънце с добрина.

Поръси ги с малко тишина и сам притихна.

Мисълта бе толкова неясна...

Той зачака.

След хиляди, безброй мечти, изплетени с любов и слава, с величие и златен блясък, с безгрижие и веселби, със справедливост, със стремежи към други, нови светове...

Той бе потресен.

Сякаш бе засял неволя, злоба и войни. Любов — но само към пари. Величието беше лудост, безгрижието — леността, веселие — пиянски оргии сред изпотъпкани цветя. А справедливостта? В жестока мъст се бе превърнала. В забързани към сляпа слава бездушни, злобни същества...

Той вплете лятна нощ и слама. Дъха на праскова в цвета на есенна дъга. Дворци, комети и звезди. Развени гриви, радостни очи, коприна. В спокойствието на нощта — две влюбени тела. В шума на леките вълни — тъга и лятна мараня. Събра от всичките цветя праха на красотата, замеси го с вечността и пак замислено се спря.

В онези тъжни светове доверието беше глупост и слабост беше милостта. Парите бяха благородство и власт, и суета. Лакейство — с маската на вярност, измама хитра — мъдростта. И щом за миг се замечтаеш — глупак, кретен, лапнимуха, ненужна вещ си ти...

А извор на безкрайна сила и величие бе смачкването на мечта.

Не твоя. Нечия.

Във висините на орела прокара с нишки чудеса. Обви със старите магии дима на огъня. Цвета на пролетните вишни омеси в снежните поля. Потърси свежи детски песни и капна липов мед в тях. Вкуса на отлежало вино, шума на бистрия поток, извивката на бърза риба, огрения небесен свод. Преплете свобода и радост, преплете мъдрост и любов.

Поспря и почна с нови сили:

Втъка в облаците водорасли, пръстта накисна в дъжда, с паяжина и коса навърза всички чудеса в безкрайна ярка лента. Привърза мидени черупки с дъха на прясна морска сол, скрибуцането на щурците с несъществуващ ореол. Намачка всичките сезони и ги напръска с красота. Намокри пясък и варовик, замеси своя собствен дъх и... спря.

Мечтата сякаш бе красива.

Проблясваше като море, но нещо не достигаше. Не беше *негова* мечта. Не беше точно неговата. Най-важното го нямаше и му убягваше. Дори да сложи в нея всички светове, той знаеше, че пак ще е така.

Нима след толкова мечти не можеше една за себе си да изтъче?

А тя?

Каква е тя?

Защо се крие, забулена в мъгли?

Защо е толкова неясна?

*Тъй простички са всичките мечти...
А неговата?
Та той не иска всичко! Той го има!
Кой друг би имал всичко, ако не тъкачът?*

*Спря да мисли.
Тя дойде.
Разсейвайки мъглите и нощта.
Тя крачеше към него и сега той бе щастлив. Той имаше мечта.
Обикновена и вълшебна. Една-единствена и негова.
Прекрасна.
Той почваше да я тъче.
Не дни и нощи. Не години.
За миг той щеше да я изтъче.
*В толкова прекрасни светове мечтите някой е потъпквал... А
свят с потъпкани мечти е сам потъпкан...**

Това не биваше да става...

Мечтата блесна, затрептя — ефирна в неговия дом.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.